

BEIGAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 42:10-17, 1. Moz. 4:8, Mat. 14:10, 1. Kor. 4:5, Dan. 2:44, Īj. 14:14, 15.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad Jēzus viņai sacīja: 'ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība. Kas tic uz Mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!'" (Jāņa 11:25)

Kakstīšanas nodarbībās skolēniem māca, cik svarīgs ir labs nobeigums viņu garadarbam. Īpaši daiļliteratūrā, kur viss ir izdomāts, autoram ir jāaizved lasītājs līdz gandarījumu sniedošam noslēgumam. Bet arī patiesu notikumu aprakstos labs noslēgums ir svarīgs.

Tomēr kā ir ar realitāti? Kā ir ar pašu dzīvi, kas netiek dzīvota grāmatas lappusēs vai filmas scenārijā, bet miesā un asinīs? Kā ir ar mūsu pašu stāstiem? Kādi ir to noslēgumi? Kā tie attīstās? Vai atsevišķie noslēgumi ir skaisti savīti kopā, kā tas ir labā sacerējumā?

Šķiet, ka tā nav, vai ne? Kā mūsu stāsti var labi beigties, ja tie vienmēr beidzas ar nāvi? Šajā ziņā mums nekad nav patiesi laimīgu beigu, jo kad gan nāve var būt laimīga?

Tas pats ir ar stāstu par Ījabu. Lai gan tā beigas bieži ir attēlotas kā laimīgas, vismaz salīdzinājumā ar visu, ko Ījabs bija izcietis, tās patiesībā nemaz nav tik laimīgas, jo arī šis stāsts beidzas ar nāvi.

Šajā nedēļā, pieķeroties Ījaba grāmatai, mēs sāksim ar tās beigām, jo tur ir uzdoti jautājumi arī par mūsu beigām, ne tikai tagad, bet visā mūžībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. oktobrī.

Laimīgi kopš tā laika?

Bieži vien pasakas bērniem beidzas ar teikumu: "Un kopš tā laika viņi dzīvoja laimīgi." Dažās valodās tas ir gandrīz novalkāts izteiciens. Ideja ir tāda, ka par spīti visam – vai nolaupīta princese, uzrodas nikns vilks vai Jauns ķēniņš – varonis un varbūt arī viņa jaunā sieva beigās uzvar.

Tā beidzas arī Ījaba grāmata, vismaz pirmajā brīdī tā šķiet. Pēc visiem pārbaudījumiem un likstām, kas pār viņu nāk, par Ījaba stāstu tikai nosacīti varam teikt, ka tas noslēdzas uz pozitīvas nots.

Izlasi Īj. 42:10-17, Ījaba grāmatas pēdējos pantus. Ko tie mums stāsta, kā beidzās Ījaba dzīve? _____

Nav šaubu, ja būtu jānosauc Bībeles grāmata, kurā galvenais varonis piedzīvo laimīgas beigas, grāmata ar "kopš tā laika dzīvoja laimīgi" beigām, daudzi nosauktu Ījaba grāmatu.

Galū galā, kas tik Ījabam atkal nebija stāsta noslēgumā. Ģimene un draugi, kas nebija laikā, kad bija pārbaudījumi (izņemot Elīfazu, Bildadu, Cofaru, Ēlīhu un Ījaba sievu), nāca un mierināja viņu. Viņi arī bija dāsni ar naudu. Stāsta beigās Ījabam bija divreiz vairāk nekā stāsta sākumā, vismaz materiālā ziņā (salīdzini Īj. 42:12 ar Īj. 1:3). Viņam bija desmit bērnu, septiņi dēli un trīs meitas, mirušo septiņu dēlu un trīs meitu vietā (sk. Īj. 1:2, 18, 19), un visā zemē nevarēja atrast "citu tik skaistu sievu kā Ījaba meitas" (Īj. 42:15), kas nebija teikts par pirmajām meitām. Un šis vīrs, kas bija tik pārliecināts, ka viņu gaida droša nāve, nodzīvoja vēl 140 gadu. "Ījabs nomira vecs un sāts savu dienu." (Īj. 42:17) Frāze "sāts savu dienu" ebreju valodā (reizēm tā tulkota kā "gadu pilnība") ir izmantota, lai aprakstītu Ābrahāma (1. Moz. 25:8), Īzaka (1. Moz. 35:29) un Dāvida (1. Laiku 29:28) pēdējās dienas. Tā liek domāt par to, ka cilvēks ir bijis pietiekami labā un laimīgā vietā nelaimīga notikuma – nāves – brīdī.

Mums visiem patīk stāsti ar laimīgām beigām, vai ne? Kādus stāstus ar laimīgām beigām tu zini? Kādas mācības mēs varam no tiem gūt? _____

Nelaimīgas beigas

Ījaba grāmata noslēdzas ar to, ka Ījabam klājas labi un viņš nomirst “vecs un sāts savu dienu”. Kā mēs visi zinām, un vēl pie tam pārāk labi zinām, stāsts tik labi nebeidzas daudziem citiem. Pat tie, kas ir bijuši uzticīgi, godājami un tikumīgi, ne vienmēr ir nonākuši līdz tādām stāvoklim kā Ījabs.

Kā beidzas šo Bībeles varoņu dzīves stāsti?

Ābels (1. Moz. 4:8) _____

Ūrija (2. Sam. 11:17) _____

Ēlī (1. Sam. 4:18) _____

Ķēniņš Jošijāhu (2. Laiku 35:22-24) _____

Jānis Kristītājs (Mat. 14:10) _____

Stefans (Ap. d. 7:59, 60) _____

Kā redzam, Bībele ir pilna ar stāstiem, kam nav laimīgu beigu. Un tas ir tāpēc, ka pati dzīve ir pilna ar stāstiem bez laimīgām beigām. Vai tās būtu mocības laba iemesla dēļ, nāve no briesmīgas slimības vai sāpju un posta pilna dzīve, daudzi cilvēki neiziet cauri saviem pārbaudījumiem tik uzvaroši kā Ījabs. Būsim godīgi – cik bieži viss beidzas tik labi kā Ījabam? Un mums nav vajadzīga Bībele, lai pārliecinātos par šo briesmīgo faktu. Kurš gan no mums nav saskāries ar nelaimīgām beigām?

Kādus stāstus ar nelaimīgām beigām tu zini? Ko tu esi mācījies no tiem? __

(Daļēja) atjaunošana

Jā, Ījaba stāsts noslēdzas uz pozitīvas nots, pretēji daudziem citiem Bībeles varoņiem un bieži vispār cilvēkiem kopumā. Teologi reizēm runā par Ījaba "atjaunošanu". Un patiešām kaut kādā mērā viņam daudz kas tika atjaunots.

Bet, ja tās būtu galējās stāsta beigas, vai stāsts – pavisam godīgi – patiešām būtu pabeigts? Ījabam noteikti kļuva labāk, daudz labāk, bet Ījabs vienalga beigās nomira. Un arī visi viņa bērni nomira. Un visi bērnu bērni nomira. Un, nav šaubu, ka viņi visi zināmā mērā piedzīvoja tādas pašas traumas un pārbaudījumus kā mēs, jo no tā kritušajā pasaulē vienkārši nevar izbēgt.

Un, cik nu mēs zinām, Ījabs nekad neuzzināja iemeslus visām likstām, kas nāca pār viņu. Jā, viņš atkal tika pie bērniem, bet kā ar visām skumjām un ciešanām par tiem, ko viņš zaudēja? Kā ar rētām, ko viņš nesa visu savu atlikušo dzīvi? Ījaba stāstam bija laimīgas beigas, bet tās tomēr nebija pilnīgi laimīgas. Pārāk daudz sāpīgu zaudējumu, pārāk daudz neatbildētu jautājumu.

Bībele saka, ka Kungs "Ījabam noņēma gūstu" (Īj. 42:10, KJV), un Viņš patiešām tā darīja, īpaši ja salīdzinām ar visu, kas bija pirms tam. Bet daudz kas joprojām palika nepilnīgs, neatbildēts un nepiepildīts.

Tam nevajadzētu mūs pārsteigt, vai ne? Galu galā, šajā pasaulē, kāda tā ir tagad, neskatoties uz to, vai gals ir labs vai slikts, dažas lietas paliek nepilnīgas, neatbildētas un nepiepildītas.

Tieši tāpēc zināmā mērā Ījaba stāsta noslēgumu varētu uzskatīt par simbolu visas cilvēces vaidu un ciešanu galam. Tas palīdz saprast lielāko cerību un pilnīgas atjaunošanas apsolījumu, kas mums ir Jēzus Kristus evaņģēlijā un kura priekšā Ījaba atjaunošana nobāl.

Izlasi 1. Kor.4:5. Ko šis pants mums pasaka par to, ka tagad, šajā dzīvē, dažas lietas tā arī paliks neatbildētas, nepiepildītas un nepilnīgas? Uz kādu cerību tas mums norāda?

Mūžīgā valstība

Bībele ir arī grāmata par vēsturi. Bet tā nav vienkārši vēstures grāmata. Tā stāsta mums par notikumiem pagātnē, par vēsturiskiem notikumiem, un izmanto tos (kopā ar visu pārējo), lai sniegtu mums garīgas mācības. Tā izmanto notikumus pagātnē, lai mācītu mums patiesības par to, kā mums ir jādzīvo šeit un tagad. (Sk. 1. Kor. 10:11.)

Bet Bībele nerunā vienkārši par pagātni. Tā runā arī par nākotni. Tā stāsta mums ne tikai par notikumiem, kas ir pagājuši, bet arī par tiem, kas vēl gaidāmi. Tā norāda mums uz nākotni, pat uz laika galu. Teoloģiskais nosaukums pēdējo dienu notikumiem jeb gala laikam ir "eshatoloģija" no grieķu vārda, kas nozīmē "pēdējais". Dažreiz tas tiek izmantots, lai apkopotu tādus ticības mācības punktus kā nāve, tiesa, debesis un elle. Tas arī runā par cerības apsolījumu uz jaunu eksistenci jaunā pasaulē.

Bībele par gala laiku mums atklāj daudz. Jā, Ījaba grāmata beidzas ar Ījaba nāvi, un, ja tā būtu vienīgā grāmata, ko cilvēks lasītu, viņš uzskatītu, ka Ījaba stāsts beidzas ar nāvi, tāpat kā mūsējais. Nebija nekā, uz ko cerēt, jo, cik nu cilvēks var secināt no visa, ko redz, pēc nāves nekas neseko.

Tomēr Bībele māca mums kaut ko citu. Tā māca, ka laika galā tiks nodibināta Dieva mūžīgā valstība, tā pastāvēs mūžīgi un būs mūžīgas mājas atpestītajiem. Atšķirībā no pasaulīgajām valstībām, kas ir nākušas un gājušas, šī viena ir mūžīga.

Izlasi Dan. 2:44, 7:18. Uz kādu cerību pasaules gala jautājumā norāda šie panti?

"Beidzot lielais atpestīšanas plāns pasauli iekļaus pilnīgā Dieva labvēlībā. Viss, kas ar grēku tika pazaudēts, būs atjaunots. Ne tikai cilvēks, atbrīvotā tiks arī Zeme, lai tā paklausīgajiem kļūtu par mūžīgu Tēviju. Sešus gadu tūkstošus sātans cīnījās, lai iegūtu Zemi par savu īpašumu. Tagad piepildīsies Dieva sākotnējais nodoms, kāds tas bija pie radīšanas. "Bet Visaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos." (Dan. 7:18)" (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 342. lpp.)

Patiesām, Ījaba grāmata noslēdzas ar viņa nāvi. Labā ziņa mums un Ījabam ir tā, ka Ījaba grāmatas beigās nav Ījaba stāsta beigās. Un mūsu nāve nav arī mūsu stāsta beigās.

Augšāmcelšanās un dzīvība

Izlasi Īj. 14:14, 15. Kādu jautājumu Ījabs uzdod un kā viņš pats uz to atbild?

Viena no tēmām, kas risināta Ījaba grāmatā, ir nāves jautājums. Kā gan lai ne? Ikviena grāmata, kas runā par cilvēces ciešanām, protams, arī aplūkos nāves jautājumu, kas ir tik daudzu mūsu ciešanu avots. Ījabs jautā, vai mirušie dzīvos atkal, un tad viņš saka, ka viņš gaida, kad notiks izmaiņas. Ebreju vārds, kas tulkots kā "gaidīt", ietver arī domu par cerību. Tā nav tikai kaut kā gaidīšana, tā ir cerēšana.

Un tas, uz ko viņš cerēja, bija viņa "pārmaiņa". Šis vārds nāk no ebreju vārda, kas ietver domu par "atjaunošanu" vai "aizvietošanu". Bieži tā ir apgērba maiņa. Lai gan vārds pats par sevi ir vispārējs, ņemot vērā kontekstu – jautājumu, kāda atjaunošana nāk pēc nāves, "atjaunošana", uz ko cerēja Ījabs, – ko gan citu varēja nozīmēt šī pārmaiņa, ja ne pāriešanu no nāves dzīvībā, laiku, kad Dievs ilgosies pēc sava roku darba" (Īj. 14:15)?

Protams, mūsu lielā cerība, lielais apsolījums, ka nāve nebūs beigas, nāk no Jēzus dzīves, nāves un kalpošanas. "Jaunā Derība māca, ka Kristus ir sakāvis nāvi, cilvēka rūgtāko ienaidnieku, un ka Dievs uzmodinās mirušos uz pēdējo tiesu. Bet šī doktrīna bibliskajā ticībā kļūst centrāla .. pēc Kristus augšāmcelšanās, jo Kristus uzvarā pār nāvi tā kļūst pilntiesīga." (John E. Hartley, "The Book of Job", NICOT, Accordance electronic ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988), p. 237)

"Tad Jēzus viņai sacīja: "ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!" (Jāņa 11:25) Ko Jēzus mums šeit pasaka, dodot mums cerību un pārliecību par "galu"? Tas ir, ko mēs zinām tādu, ko Ījabs nezināja? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Neskatoties uz šausmu pilnajām likstām, kas nāca pār Ījabu, viņš ne tikai palika uzticīgs Dievam, bet viņam tika atdots atpakaļ daudz kas no tā, ko viņš bija zaudējis. Tomēr pat šeit, kā tas ir lielākajā Ījaba grāmatas daļā, paliek neatbildēti jautājumi. Protams, Ījaba grāmata ir tikai viena no Bībeles grāmatām, un balstīt teoloģiju uz vienu grāmatu nebūtu pareizi. Mums ir pārējie Raksti, kas pievieno tik daudz izpratnes par daudziem grūtajiem jautājumiem, par kuriem ir runāts Ījaba grāmatā. Jaunā Derība īpaši izgaismo to, kas Vecās Derības laikā nebija tik pilnīgi saprotams. Varbūt vislabākais piemērs tam ir svētnīcas kalpošanas nozīme. Lai arī cik daudz israēlieši varēja izprast dzīvnieku nāvi un visu upurēšanas kalpošanu, tikai pateicoties Jēzus atklāsmei un Viņa nāvei pie krusta, upuru sistēma kļuva pilnīgāk saprotama. Ebreju grāmata palīdz tik daudz izgaismot visas kalpošanas patieso nozīmi. Un, lai gan šodien mums ir priekštiesība zināt "tagadējo patiesību" (2. Pēt. 1:12) un mums noteikti šajos jautājumos ir dota lielāka gaisma nekā Ījabam, mums vēl joprojām ir jāmācās sadzīvot arī ar neatbildētiem jautājumiem. Patiesības atklāšanās ir progresējoša un, neskatoties uz lielāko gaismu, kas mums ir dota tagad, mums vēl joprojām ir tik daudz ko mācīties. Mums ir teikts, ka izglābto pulks sniegsies no pasaules uz pasauli un lielu daļu sava laika viņi nodarbosies ar glābšanas noslēpumu izpēti. Un visā mūžībā šis jautājums nepārtraukti atklāsies viņu prātiem." (E. Vaita "Advent Review and Sabbath Herald" 1886. gada 9. marts)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Ko nozīmē tas, ka "patiesības atklāšanās ir progresējoša"? Kādi vēl ir piemēri tam, kā šī ideja darbojas? Piemēram, cilvēks sāk mācīties matemātiku, iepazīstot skaitļus. Tad mēs mācāmies saskaitīt, atņemt, reizināt un dalīt šos skaitļus. Tālāk mēs padziļināti apgūstam tādus priekšmetus kā algebra, ģeometrija. Kā šī analogija palīdz mums saprast domu par progresējošu gaismu arī teoloģijā?

2. Izlasi Īj. 42:11. Bībeles pētnieki visos laikmetos ir uzdevuši jautājumu, kur bija Ījaba radi un draugi tad, kad viņam tie bija visvairāk vajadzīgi. Tas ir, viņi atnāca pēc tam, kad viņam bija atgriezies veiksmē un viss pavērsās uz labu. Kas nepareizs šajā ainā?

3. Cik daudz sliktu beigu tu zini tagad un kādu cerību dod tev krusts, ka šīs sliktās beigas patiesībā nebūs visa stāsta beigas?